

vante, blandede Duft af Sæbe, Rosiner, Kaffe og Skraa-
tobak, gjorde denne ham straks lysvaagen. Han blev
et Øjeblik staaende i Mørket med spidsede Øren for at
lytte til den trygge Snorken, der lød inde fra et lille
Aflukke bag ved Kramboden, hvor Butiksdrengen sov.
Derpaa tændte han en Lysestump, der stod og ventede
ham paa Disken, eftertalte lydløst Bytte-Skillingerne i
Pengeskuffen, undersøgte de listeligt anbragte Papirs-
mærker foran Svedske- og Rosinskufferne, kiggede op
gennem Loftslemmen og stak Lyset ned i Kælderrummet.
Først da han paa denne Maade havde forvissat sig om,
at der intet mistænkeligt forefandtes, gik han ind i
Sovekammeret.

Her rejste hans unge Kone sig overende i Sengen,
gned sine Øjne og begyndte straks paa en omstændelig
Beretning om alt, hvad der i Dagens Løb var hændet
i Butikken: om Mølleren, der havde været der med
Gryn, om Hans Jensen, der havde købt et Anker
Brændevin, om gamle Søren Skrædder, hvem hun
havde skrevet for et Pund Kandis o. s. v. Hun var en
lille buttet Skabning med et rundt og rødmosset Barne-
ansigt indrammet af en stor Gammelkone-Natkappe.

Villing klædte sig imidlertid hastig af og gav nu
og da lydeligt sit Bifald tilkende. „Godt . . . meget
godt, lille Sine . . . fuldkommen rigtig gjort, lille Ven,“
indskød han uafbrudt, mens han sprang om paa Gulvet
i Hosesokker og Underbenklæder, som om han var paa
Jagt efter sin egen Skygge, der snart krøb sammen
som en Tudse henne i en Krog, snart strakte sig som
et Spøgelse opad det lille Kammers lave Vægge.

Saa kravlede han iseng. Men endnu længe efter.
at Lyset var slukket, blev Mand og Kone ved at
snakke nede under Dynen om Kaffepriser, Mel og
Kredit. Selv i deres allerømmeste Øjeblikke kunde
disse to fornuftige Mennesker ikke slippe deres Butik
og Forretning af Tankerne. De ligesom omfavnede
hinanden med forhaabningsfulde Beregninger over Ind-